

Nr 148.

Av herr **Julin** och fröken **Hesselgren** *angående övergångsbestämmelser för vissa postexpeditörer och förste postexpeditörer.*

Före den s. k. behörighetslagens ikraftträdande gällde inom den svenska statsförvaltningen särskilda löneskalor för manliga befattningshavare och särskilda för kvinnliga. Dessa dubbla skalor gävo över hela linjen en lägre *löneställning* åt kvinna än åt man i samma *tjänsteställning*. Ett konsekvent tillämpande av behörighetslagen innebär ett avlägsnande av denna olikhet. Detta kunde rimligtvis ej ske på mer än två vägar. Antingen skulle kvinnornas löneställning höjas upp till männens eller ock skulle deras tjänsteställning sänkas så, att den motsvarade deras dåvarande löneställning. Riksdagen 1925 valde den senare vägen, inte endast därför att den var den minst kostsamma, utan också därför, att man trott sig finna att mäns och kvinnors arbete i svensk statstjänst blivit under årens lopp på det sätt differentierat, att åt kvinnor ej anförtroddes andra uppdrag än sådana, som kunde anses betalda med den lägre avlöningen. Denna iakttagelse torde för vissa förvaltningsområden ha haft fog för sig, men från en del håll anmäldes omedelbart missnöje, som med särskild styrka framfördes från postverket, där det kunde visas, att arbetet icke differentierats utan att inom den gamla postexpeditörskåren krävdes av män och kvinnor samma kvalifikationer och samma arbete. För denna kårs vidkommande ansågs därför, att den här ovan först angivna vägen bort av riksdagen anlitas, d. v. s. att vid sammanförande av manliga och kvinnliga befattningar i statstjänst på en för män och kvinnor gemensam löneskala riksdagen bort lyfta upp de kvinnliga postexpeditörerna till deras manliga kamraters löneställning.

Riksdagen 1925 sköt dessa krav ifrån sig, men sedan generalpoststyrelsen med styrka gått in för desamma, upptog Kungl. Maj:t frågan till 1926 års riksdag och riksdagen sammanfattade sin utredning i saken i följande ordalag, som återfinnas i riksdagens skrivelse nr 213/26 (sid. 17) i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 184/26:

»Genom den av nästföregående års riksdag beslutade inplaceringen av de kvinnliga befattningshavarna å en för manliga och kvinnliga befattningshavare gemensam löneplan blevo vissa vid kommunikationsverken anställda, i förutvarande 5:e och 6:e kvinnliga lönegraderna placerade tjänstemän, däribland kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer inordnade i 11:e resp. 12:e lönegraden. I anledning av gjorda framställningar om förbättrad löneställning för ifrågakvarande befattningshavare har Eders Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att nu i tjänstvarande postexpeditörer och förste postexpeditörer måtte uppflyttas i 12:e resp. 13:e lönegraden.

För närvarande råder i kompetenshänseende icke någon skillnad mellan postexpeditörer och förste postexpeditörer å ena och postassistenter å den andra sidan. De förra hava ock hittills i stort sett lika kvalificerat arbete som de senare. De krav på förbättrad löneställning, som nu framkommit äro grundade på dessa förhållanden. Visserligen förberedes, såsom i propositionen blivit upplyst, en omläggning av arbetsförhållandena för ifrågavarande befattningshavaregrupper, varigenom de mera kvalificerade av de arbetsuppgifter, som hittills utförts av postassistenter och postexpeditörer gemensamt, skulle förbehållas postassistenterna, medan huvuddelen skulle anförtros åt den grupp tjänstemän i förste postexpeditörs och postexpeditörsgrad med mindre omfattande postal utbildning än den, de nuvarande postexpeditörerna innehava. En sådan omläggning torde dock först i en framtid kunna visa sina verkningar, nämligen i den mån nyrekrytering av postexpeditörs- och förste postexpeditörsbefattningar med sådan lägre utbildad personal i någon mera nämnvärd mån hinner äga rum.

För de nuvarande befattningshavarna i dessa grader lärer, såsom ock departementschefen antytt, någon egentlig förändring i arbetsuppgifter för anseelig tid framåt icke komma att inträda.»

Efter denna bevisföring för det berättigade i kravet på en likartad löneställning för de nuvarande kvinnliga postexpeditörerna, som den deras manliga kamrater innehava, gick emellertid riksdagens väckta förslag härom icke längre tillmötes än i den utsträckning Kungl. Maj:t föreslagit. Riksdagen fann sig nämligen nödsakad att samtidigt även undersöka, huruvida icke en annan grupp kvinnliga tjänstemän, nämligen telegrafexpeditörerna, fått en plats å löneskalan, som krävde någon justering, och då man fann, att så var förhållandet, lät man utan särskild motivering båda de kategorier tjänstemän, som varit föremål för undersökning, också bliva föremål för samma beslut, innebärande en mindre avlösningsförbättring.

Till följd av detta riksdagens beslut föreskrev sedermera Kungl. Maj:t i nådigt brev till generalpoststyrelsen den 4 juni 1926, att den 1 juli 1926 i tjänst varande postexpeditör och förste postexpeditör skulle, så länge de kvarstode i dylik befattning, vara i lönehänseende placerade i 12:e resp. 13:e lönegraderna. Denna föreskrift har av generalpoststyrelsen tolkats sålunda, att ifrågavarande tjänstemän icke skola uppflyttas i, utan allenast äga uppbära lön enligt närmast högre löneklass än den, som de vid utgången av juni månad 1926 tillhörde. Denna tolkning medför, att ifrågavarande tjänstemän i pensionshänseende fortfarande kvarstå i 11:e resp. 12:e lönegraderna.

Den personliga löneförbättring, som sålunda beviljades de kvinnliga befattningshavarna, kan på intet sätt anses som kompensation för, att de kvinnliga postexpeditörerna och förste postexpeditörerna med fullständig postassistentutbildning icke inplacerades i samma lönegrad som motsvarande manliga tjänstemän. Den innebar nämligen ingen förändrad tjänsteställning för de kvinnliga befattningshavare, som innehade samma kompetens och samma arbete som de manliga postassistenterna (15:e lönegraden). utan innebar allenast att *alla* kvinnliga postexpeditörer, som voro i tjänst, då behörighetslagen trädde i full tillämpning, erhöilo den mindre löneförbättring —

en enda löneklass — som riksdagen vid samma tillfälle och på helt andra grunder tillerkände telegrafexpeditörerna, vilka icke kunde åberopa likställighet med manliga kamrater inom 15:e lönegraden såsom skäl för denna löneförbättring.

I detta sammanhang må framhållas, att enligt ett kommunikationsverkens lönenämnds underdåniga utlåtande den 4 december 1925 kostnaden för denna löneförhöjning beräknats fördela sig sålunda, att endast omkring 70 200 kronor komma på postverket, men däremot omkring 201 000 kronor a telegrafverket.

Vid 1927 års riksdag togs därför frågan upp på nytt genom motioner i båda kamrarna (I: 118 och II: 90) och föranledde bland annat postverkets chef, generaldirektör Örne, att vid behandlingen av motionen inom första kammaren den 30 april anföra följande: »Frågan om beredande av en något högre tjänsteställning för kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer har flera gånger förelegat till behandling. Frågan har på nytt upptagits i motioner av fröken Hesselgren m. fl. Grundtanken i dessa motioner överensstämmer med den ståndpunkt som generalpoststyrelsen intagit och alltså intager till frågan. Styrelsen har upprepade gånger framhållit såsom berättigat och rättvist, att de kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer, som ha samma utbildning och fylla samma formella kompetensfordringar som sina manliga kolleger numera benämnda postassistenter och som innehade sina befattningar vid behörighetslagens ikraftträdande, övergångsvis erhålla löneställning i 15:e resp. 16:e lönegraden. Däremot har styrelsen icke förordat någon *allmän* höjning av löneställningen för postexpeditörer och förste postexpeditörer på grund av behörighetslagens ikraftträdande. Föregående års riksdag beslöt emellertid en höjning övergångsvis i lönegrad för samtliga dåvarande postexpeditörer och förste postexpeditörer oberoende av utbildning och kompetensfordringar. Jag vidhåller fortfarande att den av generalpoststyrelsen förordade anordningen är berättigad och rättvis från de synpunkter, som förmädde riksdagen att godkänna behörighetslagen.»

Vid samma tillfälle anförde statsutskottets ordförande herr Kvarnzellius: »Vad beträffar de motioner, som väckts, så har utskottet icke kunnat tillstyrka någon av dem. Jag tror, att det är många, som sympatisera med de synpunkter, vilka kommit till uttryck i fröken Hesselgrens, herr Julins och fröken Welins motioner i fråga om de befattningshavare, vilka där äro avsedda. Men den enda lilla haken, som här föreligger, är, att det kostar så mycket pengar att bifalla dessa motioner. Ett bifall skulle föranleda en kostnadsökning av över 250 000 kronor per år. Detta har verkat i hög grad avskräckande. Det är olyckligt för dessa befattningshavare, att de äro så många att kostnaderna skulle stiga till sådana belopp.»

Dessa båda uttalanden angiva tydligt de klara rättsgrunder, på vilka de kvinnliga postexpeditörernas krav är fotat, och det synes angeläget, att frågan redan därför på nytt upptages för att riksdagen må bliva i tillfälle att giva

densamma en tillfredsställande lösning. Detta är så mycket mer angeläget som uppskovet därmed medfört högst beklagliga konsekvenser för postverket.

Nedflyttade 3 resp. 4 tjänstegrader under sina förra manliga kamrater hava nämligen de kvinnliga postexpeditörerna ansett sig nödsakade att i väntan på frågans lösning försöka återfå sin förlorade tjänsteställning genom att tävla om ledigblivna postassistentbefattningar med de manliga extra ordinarie tjänstemän, som generalpoststyrelsen särskilt utbildat för att rycka in i rekryteringsgraden. De kvinnliga tjänstemännen följa därvid endast de anvisningar, som givits i 1925 års statsverksproposition angående de kvinnliga statsfunktionärernas lönefråga och vid behandlingen därav i riksdagen, gående ut på, att de kvinnliga tjänstemännen skulle ansökningsvägen så småningom erhålla den rätta inplacering på löneskalan, som av statsfinansiella skäl icke kunde givas dem vid behörighetslagens ikraftträdande.

Till tre av generalpoststyrelsen ledigförklarade postassistentbefattningar, beträffande vilka ansökningstiden utgick den 14 januari 1927, sökte alltså en del kvinnliga förste postexpeditörer och postexpeditörer. Vid tillsättandet av dessa tjänster den 28 januari 1927 konstituerade generalpoststyrelsen, bland 65 kvinnliga och 15 manliga sökande, tre yngre manliga postexpeditörer till postassistenter. De kvinnliga sökandena anförde häröver besvär och generalpoststyrelsen förklarade i anledning härav: »Ehuru styrelsen ansett det önskligt, att den högre lön de (kvinnliga sökandena) eftersträva blivit dem tilldelad, kan styrelsen omöjlig vara med om att bereda dem denna på sådant sätt som av dem försökts». Kungl. Maj:t undanröjde dock genom beslut den 17 september 1927 generalpoststyrelsens överklagade beslut, men delgav samtidigt generalpoststyrelsen vederbörande statsråds diktamen till protokollet. Denna diktamen var av följande lydelse:

»Enligt de riktlinjer, som av Kungl. Maj:t och riksdagen godkänts beträffande sammansättningen av postverkets personalbestånd, skall postassistenternas antal högst avsevärt nedbringas och detta antal allenast svara mot vad som erfordras för rekryteringen av det högre befälsbeståndet i verket. Därjämte har avsetts en sådan uppdelning av det arbete, som hittills utförts av befattningshavare med den för assistenter och postexpeditörer gemensamma utbildningen, att huvuddelen av detta arbete skall anförtros åt postexpeditörer och förste postexpeditörer med lägre utbildning än förut under det att de mera kvalificerade uppgifterna förbehållas assistenterna.

Innan nu berörda omläggning hunnit genomföras, komma de nuvarande kvinnliga postexpeditörer och förste postexpeditörer att i viss utsträckning få utföra arbete av samma art och svårighetsgrad som åtskilliga assistenter. Denna omständighet kan emellertid enligt min mening icke i och för sig berättiga dem till befordran, då den personliga löneförbättring, som vid 1926 års riksdag beviljades dessa befattningshavare, just avsett att utgöra kompensation i sådant hänseende.

Med en sträng tillämpning av ifrågavarande riktlinjer borde någon nytillsättning av assistenttjänster för närvarande icke äga rum. Att så ändock anses böra ske, om än i mindre utsträckning, har sin grund uteslutande i

verkets behov av en kontinuerlig tillförsel till denna grad av yngre, dugliga och för befordran lämpade arbetskrafter. Det lär därför ligga i verkets berättigade intresse att för befordran till assistentbefattning kräva — förutom relativt ung levnadsålder — att vederbörande äger i möjligaste mån prövade förutsättningar att kunna utnyttjas inom skilda områden av det postala arbetsfältet, att vikariera a högre befattningar av olika slag och att framdeles kunna fylla vakanser i sådana befattningar. Befordran till högre tjänster inom postverket har hittills — fränsett vissa postmästartjänster — stått öppen allenast för män, och har anledning därför icke förelegat att i någon större utsträckning pröva de kvinnliga befattningshavarna a dylika befattningar inom postverkets olika grenar. Savitt handlingarna i målet utvisa, lär ej heller någon av de klagande under sin föregående tjänstgöring prövats ur nyssberörda synpunkter i sådan omfattning, att med stöd därav ett tillförlitligt bedömande av vederbörandes lämplighet för här avsedd befordran nu kan ske.

Vad i målet förekommit har emellertid givit anledning till övervägande, huru lämpligen bör förfaras för säkerställande av en god och på likställighet mellan manliga och kvinnliga aspiranter grundad rekrytering av assistentbefattningar och högre tjänster i postverket. Att de kvinnliga tjänstemännen icke skola vara uteslutna från möjlighet att meritera sig för sådana befattningar är uppenbart. I den mån så kan vara lämpligt torde därför även kvinnliga befattningshavare böra få tillfälle att genom tjänstgöring på olika platser och under skilda förhållanden ådagalägga sin lämplighet i förevarande avseende. Vad de manliga aspiranterna beträffar torde dessa i regel varit i tillfälle att tjänstgöra under mera skiftande förhållanden än motsvarande kvinnliga befattningshavare. Jämväl beträffande denna grupp lär dock med hänsyn till assistentbefattningarnas ändrade karaktär och det nuvarande personalöverskottet en mera ingående prövning än hittills, åtminstone i vissa fall, skett vara motiverad.

De av mig sålunda förordade riktlinjerna torde skäligen böra omedelbart tillämpas och sålunda även beträffande tillsättandet av ifrågavarande tjänster. På grund härav och då de till tjänsterna konstituerade icke underkastats en individuell prövning i tävlan med de kvinnliga sökandena enligt dessa grunder, lär därför generalpoststyrelsens beslut i dess helhet böra undanröjas och tjänsternas tillsättande bliva beroende på förnyat övervägande.»

Generalpoststyrelsen beslöt med anledning av denna diktamen, att kvinnliga tjänstemän, som genomgått postelevkurs, skulle, i den mån de så önskade, sättas i tillfälle att undergå särskild prövning. I kungörelsen härom heter det bl. a.: »I enlighet med riktlinjerna komma kvinnliga tjänstemän, vilkas levnadsålder överstiger 35 år, i regel icke att underkastas sådan prövning.»

Det är påtagligt, att hela det resonemang, som ligger till grund för de åtgärder, som på detta sätt vidtagits, står eller faller med påståendet, att de kvinnliga postexpeditörerna skulle vara kompenserade för sin överkvalificering genom den löneförbättring, de vid 1926 års riksdag erhöillo. Då, såsom i det föregående visats, detta ej är fallet (bl. a. har visats, att löneförbättringen har tillerkänts fackutbildade och icke fackutbildade utan åtskillnad) framstår Kungl. Maj:ts beslut och generalpoststyrelsens åtgärder i anledning därav som ett försök att med maktmedel lösa det problem, som uppstått

sig. Att nu hejda den lek med viktiga värden, som satts i scen, är kanske omöjligt, men då leken med denna forcerade »prövning», vilken postverket nu som bäst är i färd med att underkasta sina kvinnliga tjänstemän är slut, skall man finna sig stå i precis samma läge som förut. Prövade eller oprövade skola då icke hava lagt en uns till eller berövats en uns av den likställighet, som behörighetslagen tillerkänt dem, och de komma alltjämt att med stöd av denna vara berättigade att ställa upp sig som tävlande om tjänster i rekryteringsgraden och därmed utestänga från denna de för fortsatt befordran särskilt utbildade.

Det är som om man icke velat klargöra för sig vad frågan egentligen gäller, ehuru helt visst alla parter i målet i grunden se på frågan ur alldeles samma synvinkel. Vad det gäller är ingenting mer, men ej heller något mindre än detta: man måste lyfta undan den nuvarande generationen kvinnliga postexpeditörer, så att den icke står i vägen för den tillförsel till rekryteringsgraden, som en sund rekryteringspolitik inom postverket kräver.

Det vore olyckligt, om kvinnorna, utan att fordra kompensation, medgäve ett sådant undanflyttande. Deras krav härpå är berättigat och naturligt. För skötande av det löpande arbetet inom rekryteringsgraden äga de full kompetens, men för rekryteringsgradens andra uppgifter, vilkas skötande skapar kapacitet för att gå vidare till högre tjänster, är den nuvarande generationen icke i regel skickad, icke på grund av bristande förmåga utan på grund av att den under decennier undanhållits tillfälle att ägna sig åt dessa uppgifter. Att nu genom en forcerad »prövning» söka på några månader taga igen dessa decennier har här ovan betecknats som en lek, en åtgärd alltså utan resultat, och det är en farlig lek, en lek med människoliv och andra stora värden. Generalpoststyrelsen har också i känslan av ansvaret för sitt verk och för sina tjänstemäns liv och hälsa satt en åldersgräns, då den inbjöd kvinnorna till denna »prövning», innebärande ett råd till kvinnorna att i regel vid en ålder av 35 år icke ge sig ut i en så farlig lek.

Många äldre hava dock trotsat rådet och med sammanbitna tänder tagit upp denna kamp mot hittills gällande regler för rätten att ernå lönegrads-
uppflyttning i statstjänst. Med oro anar man, att naturen i många fall kommer att taga ut sin rätt, måhända så, att vederbörande tjänsteman av hänsyn till sin hälsa själv ger upp kampen, men kanske också så, att prövotiden återskänker åt verket en svagare arbetskraft än den, som sändes ut i »prövningen».

Naturligtvis kommer det att visa sig, att ett antal kvinnor kunna genomgå denna försenade examen trots att den omfattar prov, som för manliga tjänstemän pläga utsträckas över många av deras krafts bästa år, under det de här äro koncentrerade till några månader, men dessa undantag från regeln rubbar ej riktigheten av det förut sagda.

Utsikten att kunna hejda vad som nu satts i gång är som sagt ej stor. Riksdagen bör därför se till, att de, som utestängts från det pågående försöket

att lösa föreliggande problem, ej helt utstängas från ersättning för att de släppa sina legitima krav på att uppnå rekryteringsgraden. Det torde ej vara omöjligt att komma förbi de finansiella svårigheter, som uppstålla sig. En utväg anvisar sig själv inför pågående »prövning». Från denna har man sökt utestänga alla postexpeditörer över 35 år. Riksdagen kan i anslutning härtill bestämma, att alla postexpeditörer under 35 år skola tills vidare uteslutas från kompensation. Ja, man kan gå längre och låta alla under 40 år tills vidare stanna utanför. En åldersgräns är en gräns, som så småningom alla uppnå för att på andra sidan gränsen få hämta en om ock sen ersättning för de åt förvaltningen hembjudna offer, som nu krävas av dem.

Här äro bifogade ett antal tabeller, som lämna besked om antalet av de tjänstemän, som beröras av denna fråga och om de kostnader, som en kompensation av ena eller andra slaget skulle medföra för postverket.

Däruv framgår bl. a., att första årets merutgift för en uppflyttning till 16:e lönegraden av samtliga 28 kvinnliga förste postexpeditörer skulle uppgå till 29 100 kr. och för en uppflyttning till 15:e lönegraden av samtliga 260 kvinnliga postexpeditörer skulle uppgå till 225 270 kr. eller tillhopa 254 370 kr.

Motsvarande kostnad blir, därest man medgiver uppflyttning allenast för kvinnliga tjänstemän, som uppnått 40 levnadsår, tillhopa 191 371 kr., en summa som, därest man medgiver uppflyttning från och med den 1 juli 1928, kommer att för budgetåret 1928—1929 betyda en belastning med halva beloppet eller cirka 95 000 kronor. Denna summa är ej av den storlek, att den behöver medföra en omräkning av vederbörande utgiftspost i postverkets stat och följaktligen ej heller rubba det belopp, som i riksstaten upp-tages som vinst av poströrelsen.

Här ifrågasatta kostnader, bortsett från härmed sammanhängande ökning av pensioner, äro övergångskostnader, som minska med varje år genom vederbörande tjänstemäns avgång ur tjänst. En tabell, som belyser detta, är bifogad motionen.

På grund av vad sålunda anförts hemställes vördsamt,

att riksdagen måtte förklara, att postexpeditörer och förste postexpeditörer skola, från och med den 1 juli 1928, i den mån de uppnått eller uppnå 40 levnadsår, vara berättigade att uppflyttas i löne- och pensionshänseende till 15:e resp. 16:e lönegraden, under förutsättning, att vederbörande tjänsteman den 1 juli 1925 genomgått av generalpoststyrelsen anordnad fackutbildning i s. k. postelevkurs.

Stockholm den 21 januari 1928.

Teodor Julin

Kerstin Hesselgren

28 förste postexpeditörer (kvinnliga)

Antal	Tjänstgöra å ort tillhörande ortsgrupp	För närvarande		Blivande		Ökning för år ¹	
		löneklass i 13:e grad	årslön kr.	löneklass i 16:e grad	årslön kr.	pr tjänsteman kr.	tillsammans kr.
2	C	16	3 972	19	4 932	960	1 920
5	D	16	4 128	19	5 118	990	4 950
7	E	16	4 284	19	5 304	1 020	7 140
1	F	16	4 440	19	5 490	1 050	1 050
13	G	16	4 596	19	5 676	1 080	14 040
S:a 28	—	—	—	—	—	—	29 100

¹ Därest samtliga 28 tjänstemän skulle uppflyttas från 13:e till 16:e lönegraden.

260 postexpeditörer (kvinnliga).

Antal	Tjänstgöra å ort tillhörande ortsgrupp	För närvarande		Blivande		Ökning för år ¹	
		löneklass	årslön kr.	löneklass i 15:e grad	årslön kr.	pr tjänsteman kr.	tillsammans kr.
1	D	11	3 108	15	3 900	792	792
2	E	12	3 408	15	4 050	642	1 284
3	F	12	3 540	15	4 200	660	1 980
1	G	12	3 672	15	4 350	678	678
2	B	13	3 198	16	3 816	618	1 236
8	C	13	3 336	16	3 972	636	5 088
6	D	13	3 474	16	4 128	654	3 924
9	E	13	3 612	16	4 284	672	6 048
5	F	13	3 750	16	4 440	690	3 450
4	G	13	3 888	16	4 596	708	2 832
4	B	14	3 384	17	4 122	738	2 952
4	C	14	3 528	17	4 284	756	3 024
3	D	14	3 672	17	4 446	774	2 322
5	E	14	3 816	17	4 608	792	3 960
3	F	14	3 960	17	4 770	810	2 430
3	G	14	4 104	17	4 932	828	2 484
4	A	15	3 450	18	4 260	810	3 240
6	B	15	3 600	18	4 434	834	5 004
23	C	15	3 750	18	4 608	858	19 734
22	D	15	3 900	18	4 782	882	19 404
26	E	15	4 050	18	4 956	906	23 556
34	F	15	4 200	18	5 130	930	31 620
82	G	15	4 350	18	5 304	954	78 228
S:a 260	—	—	—	—	—	—	225 270

¹ Därest samtliga 260 tjänstemän skulle flyttas till 15:e lönegraden.

Sammanställning:

Årlig merkostnad (ej dyrtidstillägg) för uppflyttning

av 28	först postexpeditörer i 16:e lönegraden.....	=	29 100	kr.
» 260	postexpeditörer i 15:e lönegraden	=	225 270	»
» 26	e. o. postexpeditörer till e. o. postassistenter	=	18 912	»
» 33	manl. postexpeditörer (förutv. e. o. postassistenter) i 15:e lönegraden.....	=	7 530	»
			<u>280 812</u>	kr.

Den 14 januari 1928, då uppgiften upprättades, funnos i postverket:

Kvinnliga förste postexpeditörer med samma utbildning som postassistenter och med lön enligt 13:e lönegraden.....	=	28	st.
Kvinnlig förste postexpeditör (utan postelevkurs) hos generalpoststyrelsen	=	1	» ¹
Kvinnliga förste postexpeditörer (med samma utbildning som postassistenter) kvar å 1920 års stat.....	=	2	» ²
		<u>31</u>	st.

S:a förste postexpeditörer = 31 st.

Kvinnliga postexpeditörer med samma utbildning som postassistenter och med lön enligt 12:e lönegraden	=	255	st.
Kvinnliga postexpeditörer med samma utbildning som postassistenter och med lön enligt 11:e lönegraden	=	5	»
Kvinnliga postexpeditörer, förutvarande kontorsskrivare (utan postelevkurs) å generalpoststyrelsens femte byrå	=	16	» ¹
Kvinnliga postexpeditörer (utan postelevkurs) hos generalpoststyrelsen	=	8	» ¹
Kvinnliga postexpeditörer (med samma utbildning som postassistenter) kvar å 1920 års stat	=	1	» ²
Manliga postexpeditörer, förutvarande e. o. postassistenter.....	=	33	»
		<u>318</u>	st.

S:a postexpeditörer = 318 st.

Extra ordinarie postexpeditörer med samma utbildning som postassistenter	=	26	»
--	---	----	---

¹ Dessa hava ej samma fackutbildning som i motionen avsedda kvinnliga tjänstemän och äro ej ifrågasatta till uppflyttning samt därför ej medtagna i förestående utredning och sammanställning.

² Dessa kvarstå å äldre stat och äro nu ej ifrågasatta till uppflyttning samt därför ej medtagna i förestående utredning och sammanställning.

Avgång av nuvarande kvinnliga förste postexpeditörer och postexpeditörer efter inträdd pensionsålder.

Födda år	Avgå ur tjänst år	Avgå antal		Beräknad minskning av postverkets merutgifter*)	Summa successiv minskning
		f. px:er	px:er		
1865	1929	—	3	2 589: —	2 589: —
1866	1930	1	1	1 909: —	4 498: —
1867	1931	3	4	6 590: —	11 088: —
1868	1932	1	7	7 087: —	18 175: —
1869	1933	2	4	5 544: —	23 719: —
1870	1934	—	1	863: —	24 582: —
1871	1935	—	1	863: —	25 445: —
1872	1936	1	5	5 361: —	30 806: —
1873	1937	1	1	1 909: —	32 715: —
1874	1938	1	3	3 636: —	36 351: —
1875	1939	—	9	7 767: —	44 118: —
1876	1940	1	3	3 636: —	47 754: —
1877	1941	2	10	10 722: —	58 476: —
1878	1942	2	11	11 585: —	70 061: —
1879	1943	3	8	10 042: —	80 103: —
1880	1944	3	10	11 768: —	91 871: —
1881	1945	1	14	13 128: —	104 999: —
1882	1946	1	18	16 580: —	121 579: —
1883	1947	—	15	12 945: —	134 524: —
1884	1948	2	17	16 763: —	151 287: —
1885	1949	2	14	14 174: —	165 461: —
1886	1950	1	13	12 965: —	178 426: —
1887	1951	—	9	7 767: —	186 193: —
1888	1952	—	6	5 178: —	191 371: —**)
1889	1953	—	6	5 178: —	196 549: —
1890	1954	—	2	1 726: —	198 275: —
1891	1955	—	2	1 726: —	200 001: —
1892	1956	—	1	863: —	200 864: —
1893	1957	—	3	2 589: —	203 453: —
1894	1958	—	7	6 041: —	209 494: —
1895	1959	—	3	2 589: —	212 083: —
1896	1960	—	6	5 178: —	217 261: —
1897	1961	—	9	7 767: —	225 028: —
1898	1962	—	5	4 315: —	229 343: —
1899	1963	—	7	6 041: —	235 384: —
1900	1964	—	9	7 767: —	243 151: —
1901	1965	—	9	7 767: —	250 918: —
1902	1966	—	4	3 452: —	254 370: —
		28	260	254 370: —	—

Summa merutgift år 1928 254 370: — kr. under antagande att samtliga postexpeditörer och förste postexpeditörer flyttas till 15 resp. 16:e lönegraden från och med den 1 januari 1928.

*) Här avses merutgifter, som skulle uppstå för uppflyttning av förste postexpeditörer till 16:e och av postexpeditörer till 15:e lönegraden.

**) Detta belopp, 191 371 kr., anger samtidigt maximi-merkostnaden för första året vid bifall till motionen; beloppet närmast ovanför (186 193 kr.) anger samma maximi-merkostnad för andra året; beloppet 70 061 kr. i samma kolumn anger samma maximi-merkostnad för tionde året o. s. v.

